

Iertid ikke i Udvalgets Forslag givet nogen Hensyn til, hvorledes det skulde blive konstateret, at et Børn tidligere har gjort sig skyldigt i en saadan Forseelse som den, hvorom Taleren er, og mit Forslag gaaer derfor ud paa at gjøre det muligt at faae dette konstateret, saa at Straffen senere kan komme til Anvendelse. Naar man i Loven udtaler, at Børn ikke maa straffes første Gang, de begaae nogen saadan Forseelse, men det ikke tilføies, at disse Børn dog skulle føres for Dommeren for at faae en Advarsel, saa vil det Tilfælde formeentlig aldrig indtræde, at de kunne straffes, idet man ikke vil kunne vide, om de overhovedet tidligere have gjort sig skyldige i en saadan Forseelse. Mit Forslag gaaer altsaa ikke ud paa at forandre Noget i Realiteten af Udvalgets Forslag, men kun paa at gjøre det muligt at gennemføre dette. — Hvad det af mig til § 11 stillede Forslag angaaer, da er det heller ikke min Mening dermed at gjøre nogen Forandring i Realiteten, hverken i Lovforlagets § 11 eller i det Forslag, som Udvalget har stillet til denne Paragraph. Det er vistnok fuldstændig rigtigt, at Udvalget har foreslaaet at gjøre den Forandring i Paragraphen, som dets Forslag gaaer ud paa. Man maa nemlig, saaledes, som Straffebestemmelsen staaer i Paragraphen, naturligen henføre den til den Forseelse, som omhandles i det Stykke, hvoraf denne Straffebestemmelse udgjør en Deel, medens Meningen selvfølgelig er den, at Straffebestemmelsen skal komme til Anvendelse endog fortrinnsviis med Hensyn til den Forseelse, som omtales i det foregaaende Stykke, og som bestaaer deri, at En eller Anden nægter at efterkomme en Politimands Opfordring til at opgive sit Navn og sin Bopæl. Naar forsaavidt Udvalget har ganste Ret i, at Straffebestemmelsen ikke bør staae som en Deel af det tredje Stykke i Paragraphen, saa forekommer det mig imidlertid, at det vilde være endnu heldigere, om man vilde trække det andet og tredje Stykke sammen; thi saa bliver det aaben-

bart, at Straffebestemmelsen kommer til at gjælde deels med Hensyn til det Forhold, som omhandles i Paragraphens andet Stykke, og deels med Hensyn til det, som omhandles i tredje Stykke, hvorimod det, naar man sætter det som et fjerde Stykke, ikke bliver saa uensfaldende — efter min Opfattelse —, hvortil det er, at Straffebestemmelsen egentlig refererer sig. Det vil imidlertid sees, at mit Forslag tillige gaaer ud paa en anden Ændring, hvilken efter min Mening ogsaa kun er en Redaktionsændring. Det hedder i første Punctum af 3die Stykke i § 11: „Saadanne Oplysninger kan ogsaa med Hensyn til enkelte Personer den, der anholdes, forlange igjennem vedkommende Politimand“. Som jeg tillod mig at bemærke ved 1ste Behandling, forekommer det mig virkelig, at denne Sætning maa siges at være noget dunkel. Meningen er naturligviis den, at den, som anholdes, er berettiget til at forlange, at Politimanden skal være ham behjælpelig med at faae Oplysninger om de Tilstedeværende, deres Navn og Bopæl, saaledes at det bliver muligt for ham i paakommende Tilfælde at skaffe sig Vidnesbyrd og Forklaring af de saaledes opgivne Personer. Den Raade, hvorpaa Sætningen er affattet, er imidlertid efter min Mening ikke ganste heldig, idet for det Første Subjectet „den, der anholdes,“ kommer dumpende ned i Slutningen af Sætningen, og dernæst staaer dette „med Hensyn til enkelte Personer“ ogsaa noget løierligt; thi det er dog ikke Meningen, at den, der anholdes, skal kunne forlange, at Politimanden skal skaffe ham Oplysning med Hensyn til alle mulige tilstedeværende og ikke-tilstedeværende Personer, deres Navn og Bopæl. Jeg antager, at Meningen er, at den, der er Gjenstand for en Anholdelse, kan kræve, at de Personer, som ere tilstede, og som kunne være Vidner om, hvad der er foregaaet, og om, hvori hans Forseelse bestaaer, af Politimanden skulle opfordres til at opgive deres Navn og Bopæl. Herpaa